

Arrest

nr. 100 232 van 29 maart 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 20 november 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 30 oktober 2012 houdende de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 januari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. DE BRABANDT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MORARU, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 16 augustus 2012 dient de verzoeker een eerste asielaanvraag in bij de Belgische overheden.

1.2 Op 30 oktober 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het

koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

aan de persoon die verklaart te heten T(...) M(...) van nationaliteit te zijn : Kosovo die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan FRANKRIJK toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 16.1.e van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003.

De betrokkene vroeg op 16/08/2012 asiel aan in België. Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de betrokkene reeds asiel aanvroeg in Frankrijk op 08/01/2010. Betrokkene bevestigde dit. Hij stelde dat hij met de trein van Frankrijk naar België reisde.

Op 12/09/2012 werd door onze diensten een verzoek voor terugname gericht aan de bevoegde Franse instanties, die op 26/09/2012 op grond van artikel 16(1)e van Verordening 343/2003 instemden met ons verzoek voor terugname.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd om welke specifieke reden(en) hij een asielaanvraag in België indiende. De betrokkene antwoordde dat hij had gehoord dat je in België goed wordt ontvangen en dat je hier kan werken. We benadrukken dat het volgen van de betrokkene in zijn keuze van het land waar hij asiel wil vragen, neerkomt op het ontkennen van de doelstellingen van de Europese instanties. In Verordening 343/2003 worden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag. Dit impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. Er moet worden opgemerkt dat de Franse instanties met hun akkoord van 26/09/2012 instemden met de terugname van de betrokkene op grond van artikel 16.1.e, wat betekent dat zijn op 16/08/2012 in België ingediende asielaanvraag door Frankrijk wordt overgenomen.

Frankrijk ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het is als lidstaat van de Europese Unie door dezelfde internationale verdragen gebonden als België. De asielaanvraag van de betrokkene zal dus door de Franse instanties worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Lidstaten, waaronder dus ook België. Frankrijk kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is bijgevolg geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Franse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Frankrijk kent onafhankelijke beroepsinstanties voor afgewezen asielaanvragen en beslissingen van detentie en verwijdering. Indien nodig kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

(1) De verantwoordelijke Staat aanduiden.

(2) De overheden van de Staat waarbij de vreemdeling zich dient aan te bieden, aanduiden.

Er is afgaande op de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier geen enkele aanleiding om te stellen dat de bevoegde Franse diensten de betrokkene geen bijstand en bescherming zouden kunnen bieden. De betrokkene uitte tijdens zijn verhoor geen vrees ten overstaan van de Franse instanties die zouden kunnen wijzen op een inbreuk op artikel 3 van het EVRM.

De betrokkene verklaarde geen familie te hebben die in België of Europa verblijft, wat betekent dat de artikels 7 en 8 van Verordening 343/2003 niet kunnen worden ingeroepen.

Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand stelde de betrokkene koorts, hoofdpijn en pijn aan de borst te hebben. Met betrekking tot de aangehaalde medische motieven, dient te worden opgemerkt dat deze niet in overweging worden genomen in het kader van de Dublin-II-procedure. Dat betrokkene zou lijden aan bovengenoemde kwalen, doet namelijk geen afbreuk aan het gegeven dat Frankrijk de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene. Bovendien wordt niet aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet op medische verzorging kan rekenen in Frankrijk indien dit nodig zou zijn, noch wordt aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat er geen aanleiding is om te stellen dat een overdracht van de betrokkene aan Frankrijk een schending zou betekenen van artikel 3 van het EVRM.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 3(2) van Verordening 343/2003. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Franse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980

betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 16.1.e van Verordening 343/2003.

Bijgevolg moet de bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten binnen de 7 (zeven) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Franse instanties."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een eerste en enig middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 15 van de Europese Verordening 343/2003/EG van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin-II-Verordening).

De verzoeker licht het middel als volgt toe:

"Verzoeker meent volgende middelen te kunnen aanvoeren tegen de motivatie van de bestreden beslissing:

Schending van artikel 15 van de Dublin-II-Verordening

Verweerder geeft in zijn beslissing tot weigering van verblijf met bevel het grondgebied te verlaten van 30 oktober 2012 dat het feit dat verzoeker koorts, hoofdpijn en pijn aan de borst had niet in overweging worden genomen in het kader van de Dublin-II-procedure.

Echter, recent is vast komen te staan dat verzoeker lijdt aan tuberculose. Hiervoor werd verzoeker al voor de periode van 4 oktober tot en met 18 oktober gehospitaliseerd. Bovendien zal de gehele behandeling 6 maanden duren.

Op basis van de humanitaire clausule in de Dublin-II-verordening dient verzoeker minstens tot het einde van zijn behandeling te kunnen verblijven in België. Immers, artikel 15 (2) stelt dat de Lidstaten er normaliter voor zorgen dat de betrokken asielzoeker kan blijven in het land waar hij verblijft indien een ernstige ziekte wordt vastgesteld.

Het is duidelijk dat tuberculose kwalificeert als een ernstige ziekte.

Bovendien voorziet de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dat vreemdelingen die lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, een machtiging tot verblijf in België kunnen aanvragen.

Tenslotte, de WHO en andere belangrijke instanties concretiseren dat vreemdelingen zonder wettig verblijf niet mogen worden uitgewezen zolang hun tuberculosebehandeling lopende is."

2.1.1 Artikel 15 van de Dublin-II-Verordening luidt als volgt:

"(...)1. Iedere lidstaat kan, ook wanneer hij met toepassing van de in deze verordening vastgestelde criteria niet verantwoordelijk is voor de behandeling, gezinsleden en andere afhankelijke familieleden herenigen op humanitaire gronden, in het bijzonder op grond van familiebanden of op culturele gronden. In dat geval behandelt deze lidstaat op verzoek van een andere lidstaat het asielverzoek van de betrokkene. De beide betrokkenen moeten hun instemming geven.

2. Wanneer de ene betrokkene afhankelijk is van de hulp van de andere wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd, zorgen de lidstaten er normaliter voor dat de asielzoeker kan blijven bij of wordt herenigd met een familielid dat zich op het grondgebied van een van de lidstaten bevindt, op voorwaarde dat er in het land van herkomst familiebanden bestonden.

3. Indien de asielzoeker een niet begeleide minderjarige is die in een andere lidstaat één of meer familieleden heeft die voor hem kunnen zorgen, herenigen de lidstaten, indien mogelijk, de minderjarige met deze verwant(en), tenzij dit niet in het belang van de minderjarige is. 4. Indien de aangezochte lidstaat zo'n verzoek inwilligt, wordt de verantwoordelijkheid voor de behandeling aan deze staat overgedragen."

Artikel 15 van de Dublin-II-Verordening vormt een uitzondering op de regel dat de verantwoordelijkheid voor de behandeling van een asielaanvraag berust bij de lidstaat wiens verantwoordelijkheid bepaald wordt conform de objectieve criteria van de Dublin-II-Verordening.

De toepassing van artikel 15 veronderstelt minstens dat een vreemdeling redenen aanbrengt waarom de Belgische autoriteiten, ondanks het feit dat een andere lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, zelf de asielaanvraag zouden behandelen.

De verzoeker betoogt *in casu* dat de verweerder verzoekers koorts, hoofdpijn en borstpijn niet in overweging genomen heeft. Aangezien hij aan tuberculose lijdt, is de verzoeker dan ook van mening dat hij minstens tot het einde van zijn behandeling in België moet kunnen verblijven op basis van de bepalingen in artikel 15, tweede lid van de Dublin-II-verordening.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing aangaande de ziekte van de verzoeker vermeldt dat: *“de betrokkene stelde koorts, hoofdpijn en pijn aan de borst te hebben. Met betrekking tot de aangehaalde medische motieven, dient te worden opgemerkt dat deze niet in overweging worden genomen in het kader van de Dublin-II-procedure. Dat betrokkene zou lijden aan bovengenoemde kwalen, doet namelijk geen afbreuk aan het gegeven dat Frankrijk de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene. Bovendien wordt niet aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet op medische verzorging kan rekenen in Frankrijk indien dit nodig zou zijn, noch wordt aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen”*.

Vooreerst merkt de Raad op dat de verzoeker niet dienstig kan aanbrengen dat de verweerder zijn medische klachten niet in overweging genomen heeft. Uit verzoekers verklaringen van 16 augustus 2012 blijkt dat de verweerder geïnformeerd heeft naar verzoekers gezondheidstoestand en dat deze verklaard heeft last te hebben van hoofdpijn, koorts en pijn aan zijn borst. Deze symptomen worden vervolgens duidelijk in rekening genomen in de bovenstaande overwegingen van de bestreden beslissing.

Aangaande de medische behandelingen stelt de bestreden beslissing dat *“niet aannemelijk gemaakt is dat betrokkene niet op medische verzorging kan rekenen in Frankrijk indien dit nodig zou zijn, noch wordt aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen”*. Ter terechtzitting verklaart de raadsheer van de verzoeker dat de tuberculose behandeling verlengd is tot 20 mei 2013. De Raad merkt echter op dat de verzoeker noch tijdens het zogeheten Dublininterview van 16 augustus 2012, noch bij zijn huidige vordering gegevens aanbrengt waaruit zou kunnen afgeleid worden dat hij in Frankrijk niet de nodige medicatie en medische begeleiding zou kunnen krijgen of dat de verzoeker niet in staat zou zijn te reizen.

Waar de verzoeker vervolgens betoogt dat artikel 15 van de Dublin-II-verordening stelt dat de verzoeker het recht heeft in België te verblijven tot het einde van zijn medische behandeling, wijst de Raad er op dat verzoekers situatie niet onder het bepaalde in artikel 15, tweede lid valt. Artikel 15, tweede lid heeft betrekking op ernstig zieke asielzoekers die afhankelijk zijn van de hulp van een familielid die zich in één van de lidstaten bevindt. *In casu* heeft de verzoeker echter verklaard dat hij noch in België, noch in Europa familieleden heeft. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoeker geen humanitaire argumenten heeft aangehaald om zijn asielaanvraag in België behandeld te zien.

Waar de verzoeker aanvoert dat het WHO (World Health Organization) en *“andere belangrijke instanties”* stellen dat vreemdelingen zonder wettig verblijf niet mogen worden uitgewezen zolang hun tuberculosebehandeling lopende is, merkt de Raad op dat dit een gratuite bewering betreft die geen steun vindt in de bijgevoegde stukken.

Tenslotte stelt de verzoeker dat de vreemdelingenwet de mogelijkheid voorziet voor zieke vreemdelingen om een aanvraag tot medische regularisatie in te dienen. De Raad ontkent deze mogelijkheid niet maar benadrukt dat dergelijke aanvraag niet tot het voorwerp van de huidige vordering behoort en dat uit de stukken van het administratief dossier bovendien niet blijkt dat de verzoeker dergelijke aanvraag heeft ingediend.

De schending van artikel 15, tweede lid van de Dublin-II-Verordening ligt niet voor.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig maart tweeduizend dertien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE